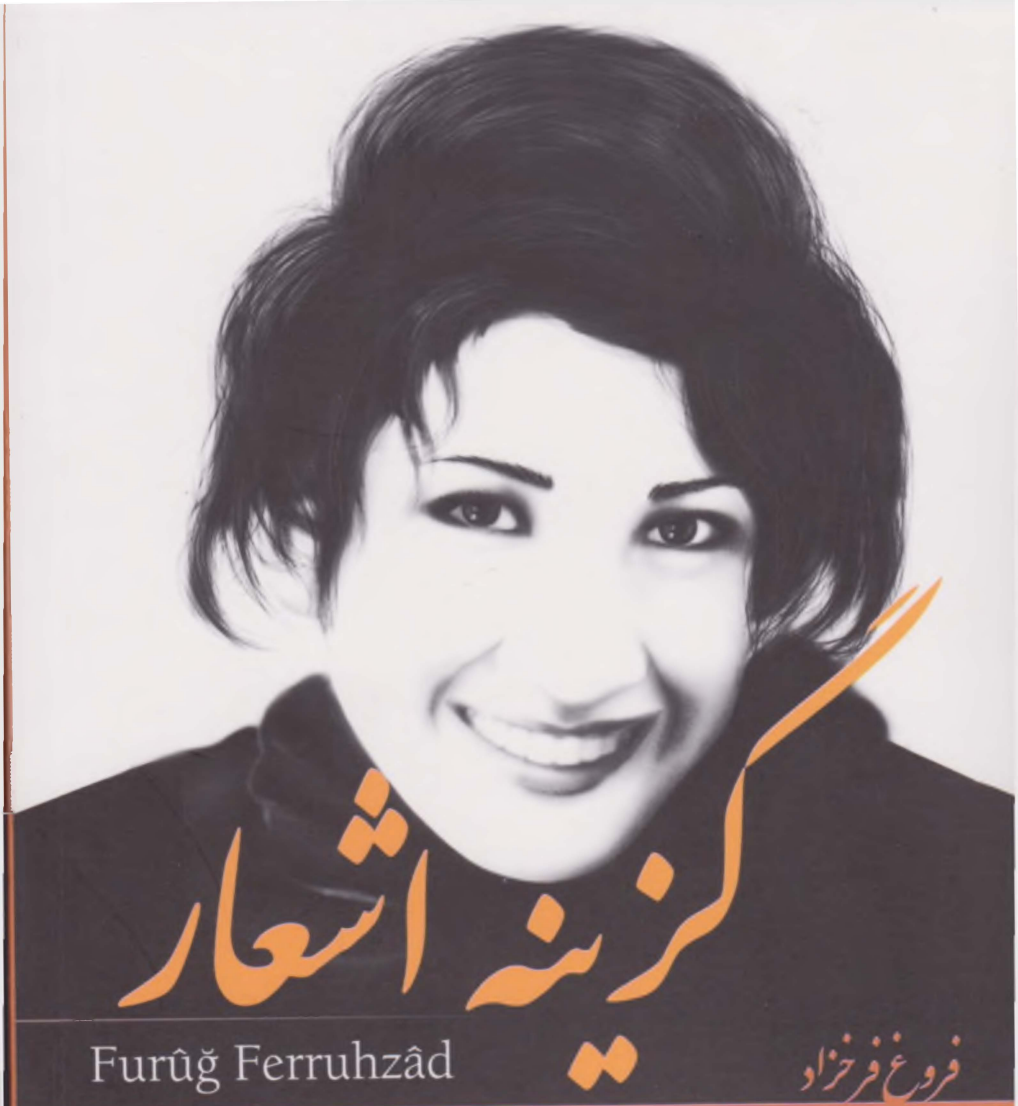

گزینه اشعار

Furûğ Ferruhzâd

فروغ فرخزاد

Yeryüzü Ayetleri

- Seçme Şiirler -

DEMAVEND

Furûğ Ferruhzâd

YERYÜZÜ AYETLERİ

(Seçme Şiirler)

گزینه اشعار فروغ فرخزاد

Çeviren:
Prof. Dr. Ali GÜZELYÜZ

DEMAVEND

Demavend Yayınları: 5
1. Baskı, İstanbul, Mayıs 2013
Yayın Yönetmeni: Neval Güzelyüz
Editör: Dr. Ahmet Çelik
Kapak tasarımı: Yalçın Yoncalık (revizyon@gmail.com)
Dizgi ve iç düzen: Demavend

© Bu eserin bütün hakları Demavend Yayınları'na aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın eserin kısmen de olsa herhangi bir yöntemle yayınlanması, basılması veya seslendirilmesi yasaktır.

Yayıncı Sertifika No: 27406
ISBN: 978-605-86158-3-0

Demavend Yayınları
Başak Mah. Yeşil Vadi Cad.
Metrokent, A1 Blok, D. 87
Başakşehir-İSTANBUL
☎ : 0212 500 36 07 - 0542 311 17 89

Baskı: Ofis Matbaa Ltd. Şti.
Davutpaşa Kışla Cad. 75/386 Topkapı-İstanbul
Matbaa Sertifika No: 14973

E-mail: demavendyayinlari@gmail.com
Web: http://www.demavend.net

İÇİNDEKİLER

Furûğ Ferruhzâd (1935-1967) 5

گذران 10

GEÇEREK 11

آفتاب می شود 14

GÜNEŞ DOĞUYOR 15

باد ما را خواهد برد 20

RÜZGÂR GÖTÜRECEK BİZİ 21

میان تاریکی 24

KARANLIĞIN İÇİNDE 25

بر او ببخشائید 28

BAĞIŞLAYIN ONU 29

پرسش 32

SORU 33

جمعه 34

CUMA 35

تنهایی ماه 36

AYIN YALNIZLIĞI 37

آیه های زمینی 40

YERYÜZÜ AYETLERİ 41

هدیه 50

HEDİYE 51

فتح باغ 52

BAHÇENİN FETHİ 53

پرنده فقط یک پرنده بود 58

KUŞ SADECE BİR KUŞTU 59

من از تو می مردم 60

SENDEN ÖLÜRDÜM BEN 61

تولدی دیگر 66

BİR BAŞKA DOĞUŞ 67

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد 74

İNANALIM SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA 75

FURÛĞ FERRUHZÂD (1935-1967)

Furûğ Ferruhzâd, 4 Ocak 1935 tarihinde Tahran'da, burjuva bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. İlk ve orta-okulu tamamladıktan sonra, Kemalülmülk Sanat Okulu'nda resim dalında eğitim görmeye başladı. 16 yaşında lise öğrencisi iken Pervîz Şâpur ile evlendi. Bir erkek çocuk sahibi olduğu bu evlilik hayatı fazla sürmedi ve kocasından ayrılarak 32 yıl süren kısa ömrünün sonuna dek yalnız yaşadı. 13 Şubat 1967 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Genç yaşta aşk şiirleri söylemeye başlayan Furûğ, bu ilk şiirlerini *Rûşenfikr* (Aydın) gibi haftalık dergilerde yayınlamaya başladı. 1952 yılında *Esîr* (Tutsak) adındaki ilk şiir kitabı basıldığında ise henüz 18 yaşındaydı. Daha sonra 1956'da *Dîvâr* (Duvar) ve 1957'de *İsyân* (Başkaldırı) adlı kitapları yayınlandı. Bu şiir mecmualarının üçünde de romantizm hâkim olmakla birlikte; ikinci eseri olan *Dîvâr*'da, şiir konusundaki ilerleme ve deneyimleri açıkça göze çarpmaktadır. Kendisi bu konuda "*Esîr*'de ben sadece dış dünyayı yalın bir şekilde açıklıyordum. O zamanlar şiir, ruhuma işlememişti. Aksine kendisiyle aynı evde yaşadığımız bir eş, bir arkadaş gibiydik. Sonraları şiir bende kök saldı. Böylece benim için şiirin konusu değişmiş oldu. Artık şiiri sadece kendi duygularımı açıklamak için bir araç olarak görmüyorum. Aksine şiirin kökü bende sağlamlaştıkça, ben parçalara ayrıldım ve daha yeni dünyalar keşfettim."[1] demektedir. Bu arada ilk üç eserindeki "aşk" şiirlerine ek olarak "kadının yoksunluğu" konusuna yönelmiştir. Kadının duygularından kaynaklanan bu yoksunluk elbette ki toplumun faktör ve değerlerinin ortaya çıkardığı yoksunluktan bütünüyle farklıdır. Ona göre "erkek"; bencil ve bazı hakları haksız olarak elde etmeyi kabul eden bir varlıktır. Furûğ'un "kadın"ı ise; çarşaf ve peçeden kurtulmuş ve aile sorunlarının dışında bir dünyaya göz dikmiş bir kadındır. Nitekim bu konuda şöyle demektedir:

Gel, ey erkek, ey bencil varlık
Gel, kafesin kapılarını aç.
Beni ömür boyu zindanda tutmuşsan eğer
Bari bir anlık olsun serbest bırak.[2]

Sonraları çağdaş şair ve yazarlarla yakınlık kurup dostlarının edebî çevresinden etkilenen Furûğ'un düşünce hayatında da önemli değişiklikler olmuştur. Bu değişiklikler sonucu yazdığı ve *Tevellodî Dîger* (Bir Başka Doğuş, Tahran 1963) adını verdiği şiir kitabında farklı bir ruha sahip toplumsal ve eleştirel şiirlerine yer vermiştir. Burada anlattığı "aşk", cinsel ve bedensel bir temeli ve kaynağı olan "aşk"tan tamamen farklıdır. Mizâh ve bir dereceye kadar da mistik yönü olan bu aşkta yaşam kanı akmaktadır. Doğayı betimleyen ve güzellikleri öven şiirleri de bizi yeni dünyalara götürmektedir. Furûğ, şiirlerinde zaman zaman kendine özgü yeni ve simgeli kavramlar kullanmıştır.

Dördüncü kitabı olan *Tevellodî Dîger*, gerçekten de onun şiirde yeniden doğduğunu göstermektedir. Furûğ bu eserde, kendi şiir yolunu çizmiştir. Önceki eserlerinde göze çarpan "olgunlaşmamışlık" artık tamamen ortadan kaybolmuştur. Bu şiirlerde, yıllarca deneyimden sonra "gerçekler dünyası"na tünel açan bir kadın görüyoruz.

Furûğ, çevresinde olup biten her şeyi şiirlerinde yansıtmıştır. Örneğin bir pınarı düşünüyor ve onun şeffâflığından, akışından, yolcuların susuzluğunu giderişinden söz ediyor. Bir buğday tarlasının hoş kokusunu anlatıyor. Yağmurun yağmasını, pencerelerin açılmasını arzuluyor. Kuşlardan söz ediyor, kuşların kafesteki tutsaklıklarından ve sonsuz uzaydaki özgürlüklerinden...

Furûğ'a göre şiir, kendisini "varlık"a bağlayan penceredir. Nitekim bu konuda şöyle demektedir: "Bana göre şiir, ona yaklaştığımda kendi kendine açılan bir penceredir. Yanında oturuyorum, bakıyorum, şarkı söylüyorum, bağırıyorum, ağlıyorum... Pencerenin öte yanında bir varlık

olduğunu; orada birinin, belki de iki, üç yüz yıl sonra yaşayacak birinin beni dinlediğini biliyorum. Şiir, geniş anlamıyla "varlık"a bağlanmak için bir araçtır. Onun en iyi yönü, insanın şiir söylerken "Ben de varım" ya da "Ben de var idim" diyebilmesidir. Ben, şiirimde bir şey aramıyorum. Aksine şiirimde kendimi yeni yeni buluyorum[3]."

Sinemaya da ilgi duyan Furûğ, İbrâhîm Golistan'la birlikte birkaç filmin çekimini gerçekleştirdi ve bu alanda büyük başarılar göstererek uluslararası bir ödül kazandı.

Îmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd (1973) (İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına) adlı şiir kitabı ile bazı seçme şiirlerinden oluşan *Gozîde-i Eş'âr* (1974) ve *Gozîne-i Eş'âr* (1985) adlı eserleri ölümünden sonra yayınlandı.

Îmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd adlı eserindeki uzun şiirleri Furûğ, kendi duygularını anlatmak için seçmiştir. Ancak uzun şiirlerde vezin bakımından pek başarılı olduğu söylenemez. Hatta bu şiirlerde zaman zaman bazı sözcükleri yersiz kullanmış ya da tekrarlamıştır. Öyle ki, bazı şiirlerden bir parça atılması durumunda bile şiirde bir eksiklik yaratmaz. Gerçek şu ki Furûğ, geniş ve güçlü duygularını açıklamak için bu şekli uygun görmüş ve başka şairleri taklit etmek istememiştir. O, yaşamın bütün anlarında "şair olmak" gerektiğine inanıyor ve "Şair olmak demek, insan olmak demektir. Kimilerini tanırım, günlük davranışlarının şiirle ilgisi yoktur. Yani sadece şiir söyledikleri zaman şairdirler. Sonra iş bitiyor... Ben bu kişilerin sözlerini kabul edemem." diyordu.[4]

Aynı adı taşıyan uzun bir şiirle başlayan bu eserde Furûğ, yıllarca deneyim, araştırma, ümitsizlik, şaşkınlık, gördüğü yalan dolanlar, tuzaklar, hileler, eziyetler, ikiyüzlülükler karşısında kendini her zamandan daha çok yalnız hissediyor ve soğuk mevsiminin başlayacağına inanıyor. Soğuk mevsimde ne olabilir? Kış, soğuk veya ölüm. Evet, bunların üçü de mevsimlerin sonudur. Tabiat mevsimlerinin sonu, kış; yaşam mevsiminin sonu, ölüm ve soğuk

yani donmak, yani yaşamamak. Furûğ, bu anlarda mevsimlerin sırrını anlıyor ve şöyle diyor:

Ve bu benim
Yalnız kadın
Soğuk mevsimin eşiğinde
Toprağa bulanmış varlığı anlamanın başlangıcında
Ve sâde ümitsizlik ve gökyüzünün hüznü
Ve bu çimentolu ellerin güçsüzlüğü
Zaman geçti
Zaman geçti ve saat dört kez çaldı
Dört kez çaldı
Bugün Dey (Aralık-Ocak) ayının ilk günü
Mevsimlerin sırrını biliyorum ben
Ve aların sözünü anlıyorum...[5]

[1] Bkz. "Musâhabe-yi Sadreddîn-i İlâhî bâ Furûg", *Mecelle-yi Sepîd o Siyâh*, İsfend 1345/Mart 1967.
[2] Ahmed-i Fettûhî, "Furûg-i Ferruhzâd", *Negîn*, Şomâre 57, Behmen 1348 (sayı: 57, Şubat 1970) s.18.
[3] bkz. *Harfhâyî bâ Furûg-i Ferruhzâd*, İntişârât-i Morvârîd, Tahran 1356/1977, s.48.
[4] bkz. Ferhâd-i 'Abidînî, "Seyrî der sürûdehâ-yi Furûg", (II. Bölüm), *Negîn*, sayı: 130, s.25.
[5] Behrûz-i Celâlî, *Dîvân-i Eş'âr-i Furûg-i Ferruhzâd*, 4. bs., Tahran 1374/1995, s.423-424.

Furûğ Ferruhzâd'ın Seçme Şiirleri

گزینه اشعار فروغ فرخزاد

گذران

تا به کی باید رفت
از دیاری به دیاری دیگر
نتوانم، نتوانم جستن
هر زمان عشقی و یاری دیگر
کاش ما آن دو پرستو بودیم
که همه عمر سفر می کردیم
از بهاری به بهاری دیگر
آه، اکنون دیریست
که فرو ریخته در من، گوئی،
تیره آواری از ابر گران
چو می آمیزم، با بوسهٔ تو
روی لب هایم، می پندارم
می سپارد جان عطری گذران

آنچنان آلوده ست
عشق غمناکم با بیم زوال
که همه زندگیم می لرزد
چون ترا می نگرم

GEÇEREK

Ne zamana kadar gitmek gerek
Bir diyardan başka bir diyara?
Arayamam, arayamam ben
Her zaman bir başka aşk, bir başka yâr
Keşke o iki kırlangıç olsaydık
Ömür boyu seyahat ederdik
Bir bahardan başka bir bahara
Âh, uzun zamandır
Çöktü içime, sanki
Ağır buluttan karanlık bir enkaz
Senin busenle karışınca ben
Dudaklarımda, sanırım
Can veriyor, geçerek hoş bir koku

O kadar bulanmış ki
Hüzünlü aşkım, yok olma korkusuyla
Titriyor tüm hayatım
Sana bakınca,

مثل اینست که از پنجره ای
تکدرختم را، سرشار از برگ،
در تب زرد خزان می نگرم
مثل اینست که تصویری را
روی جریان های مغشوش آب روان می نگرم
شب و روز
شب و روز
شب و روز

بگذار
که فراموش کنم.

تو چه هستی، جز یک لحظه، یک لحظه که چشمان مرا
می گشاید در برهوت آگاهی؟

بگذار
که فراموش کنم.

Sanki bir pencereden
Yaprak dolu, tek ağacıma
Güz mevsiminin sarı ateşinde bakıyorum.
Bir resme bakıyorum sanki
Akarsuyun karışık akıntılarının üzerinde
Gece gündüz,
Gece gündüz,
Gece gündüz.

Bırak
Unutayım.

Nesin sen, bir lahzadan, gözlerimi
İdrâk sahrasında açan bir lahzadan başka?

Bırak
Unutayım.

آفتاب می شود

نگاه کن که غم درون دیده ام
چگونه قطره قطره آب می شود
چگونه سایهٔ سیاه سرکشم
اسیر دست آفتاب می شود
نگاه کن
تمام هستیم خراب می شود
شراره ای مرا به کام می کشد
مرا به اوج می برد
مرا به دام می کشد
نگاه کن
تمام آسمان من
پر از شهاب می شود

تو آمدی زِ دورها و دورها
ز سرزمین عطرها و نورها
نشانده ای مرا کنون به زورقی
زِ عاج ها، زِ ابرها، بلورها
مرا ببر امید دلنواز من
ببر به شهر شعرها و شورها

GÜNEŞ DOĞUYOR

Bak, gözümün içindeki üzüntü
Nasıl damla damla eriyor
Gözyaşımın kara gölgesi
Nasıl güneşin tutsağı oluyor
Bak
Yıkılıyor bütün varlığım
İçine çekiyor beni bir kıvılcım
Doruğa götürüyor beni
Tuzağa sürüklüyor beni
Bak
Yıldızlarla doluyor
Bütün gökyüzüm

Sen geldin uzaklardan, uzaklardan
Kokular ve ışıklar ülkesinden
Bir kayığa oturtmuşsun şimdi beni
Fildişlerinden, bulutlardan kristallerden
Götür beni ey gönül okşayan umudum
Şiirler ve coşkular kentine götür

به راه پر ستاره می کشانی ام
فراتر از ستاره می نشانی ام
نگاه کن
من از ستاره سوختم
لبالب از ستارگان تب شدم
چو ماهیان سرخ رنگ ساده دل.
ستاره چین برکه های شب شدم
چه دور بود پیش از این زمین ما
به این کبود غرفه های آسمان
کنون به گوش من دوباره می رسد
صدای تو
صدای بال برفی فرشتگان
نگاه کن که من کجا رسیده ام
به کهکشان، به بیکران، به جاودان
کنون که آمدیم تا به اوج ها
مرا بشوی با شراب موج ها
مرا بپیچ در حریر بوسه ات
مرا بخواه در شبان دیرپا
مرا دگر رها مکن
مرا از این ستاره ها جدا مکن

Yıldız dolu bir yola sürüklüyorsun beni

Yıldızların üstüne konduruyorsun beni

Bak

Yandım yıldızdan ben

Ateş yıldızlarıyla dolup taştım ben

Gönlü saf, kırmızı balıklar gibi

Gece göletlerinin yıldız toplayıcısı oldum

Eskiden ne kadar uzaktı toprağımız

Gökyüzünün bu mor odalarına

Şimdi kulağıma geliyor yeniden

Senin sesin

Meleklerin karlı kanatlarının sesi

Bak nereye vardım ben

Samanyoluna, sınırsızlığa, sonsuzluğa

Şimdi varmışken biz doruklara

Yıka beni dalgaların şarabıyla

Sar beni öpücüğünün ipeğine

Arzula beni bitmez tükenmez gecelerde

Bırakma artık beni

Ayırma bu yıldızlardan beni

نگاه کن که موم شب به راه ما

چگونه قطره قطره آب می شود

صراحی سیاه دیدگان من

به لای لای گرم تو

لبالب از شراب خواب می شود

به روی گاهواره های شعر من

نگاه کن

تو می دمی و آفتاب می شود

Bak, gecenin mumu, yolumuzda

Nasıl eriyor damla damla

Gözlerimin kara sürahisi

Hararetli ninnilerinle

Uyku şarabıyla dolup taşıyor

Şiirimin beşiklerinin üzerinde

Bak

Sen doğuyorsun ve güneş doğuyor

باد ما را خواهد بُرد

در شب کوچک من، افسوس
باد با برگ درختان میعادی دارد
در شب کوچک من دلهرهٔ ویرانیست

گوش کن
وزش ظلمت را می‌شنوی؟
من غریبانه به این خوشبختی می‌نگرم
من به نومیدی خود معتادم

گوش کن
وزش ظلمت را می‌شنوی؟
در شب اکنون چیزی می‌گذرد
ماه سرخست و مشوش
و بر این بام که هر لحظه در او بیم فرو ریختن است
ابرها، همچون انبوه عزاداران
لحظهٔ باریدن را گویی منتظرند

RÜZGÂR GÖTÜRECEK BİZİ

Benim küçük gecemde, ne yazık ki
Randevusu var rüzgârın ağaç yapraklarıyla
Bir yıkılmışlık kaygısı var benim küçük gecemde.

Dinle,
Duyuyor musun karanlığın esintisini?
Bir yabancı gibi bakıyorum bu mutluluğa
Alışmışım ben kendi ümitsizliğime.

Dinle,
Duyuyor musun karanlığın esintisini?
Bir şey geçiyor şu anda gecenin içinden
Kırmızı ve perişandır ay
Ve her an çökme korkusu içinde olan şu çatının
üzerinde
Bulutlar, yas tutan bir topluluk misali
Bekliyorlar sanki yağış anını.

لحظه‌ای

و پس از آن، هیچ.

پشت این پنجره شب دارد می‌لرزد

و زمین دارد

باز می‌ماند از چرخش

پشت این پنجره یک نا معلوم

نگران من و توست

ای سراپایت سبز

دست‌هایت را چون خاطره‌ای سوزان، در دستان عاشق من بگذار

و لبانت را چون حسی گرم از هستی

به نوازش‌های لب‌های عاشق من بسپار

باد ما را خواهد برد

باد ما را خواهد برد.

Bir an

Ve ondan sonra, hiç.

Titremektedir şu pencerenin ardında gece

Ve dünya aciz kalmakta

Kendi dönüşünden.

Şu pencerenin ardında belirsiz biri

Merak ediyor beni ve seni.

Ey tepeden tırnağa yeşil olan!

Yakıcı bir anı gibi bırak ellerini, âşık ellerimin içine.

Ve dudaklarını varlığın sıcak bir duygusu gibi

Teslim et âşık dudaklarımın okşayışlarına

Rüzgâr götürecek bizi

Rüzgâr götürecek bizi.

میان تاریکی

میان تاریکی
ترا صدا کردم
سکوت بود و نسیم
که پرده را می برد
در آسمان ملول
ستاره ای می سوخت
ستاره ای می رفت
ستاره ای می مرد
ترا صدا کردم
ترا صدا کردم
تمام هستی من
چو یک پیالهٔ شیر
میان دستم بود
نگاه آبی ماه
به شیشه ها می خورد

ترانه ای غمناک
چو دود بر می خاست
زِ شهر زنجره ها
چو دود می لغزید
به روی پنجره ها

KARANLIĞIN İÇİNDE

Karanlığın içinde
Sana seslendim
Sessizlik vardı ve meltem
Perdeyi götüren
Usanmış gökyüzünde
Bir yıldız yanıyordu
Bir yıldız gidiyordu
Bir yıldız ölüyordu
Sana seslendim
Sana seslendim
Benim bütün varlığım
Bir süt bardağı gibi
Avucumun içindeydi
Ayın mavi bakışı
Camlara çarpıyordu
Hüzünlü bir şarkı
Yükseliyordu duman gibi
Cırcırböceklerinin kentinden
Kayıyordu duman gibi
Pencerelerin üzerine

تمام شب آنجا
میان سینهٔ من
کسی زِ نومیدی
نفس نفس می زد
کسی به پا می خاست
کسی ترا می خواست
دو دست سرد، او را
دوباره پس می زد

تمام شب آنجا
زِ شاخه های سیاه
غمی فرو می ریخت
کسی زِ خود می ماند
کسی ترا می خواند
هوا چو آواری
به روی او می ریخت

درخت کوچک من
به باد عاشق بود
به باد بی سامان
کجاست خانهٔ باد؟
کجاست خانهٔ باد؟

Bütün gece orada
Göğsümün ortasında
Biri, ümitsizlikte
Nefes nefese kalmıştı
Ayağa kalkıyordu biri
Seni istiyordu biri
İki soğuk el, onu
Tekrar itiyordu geri

Bütün gece orada
Kara dallardan
Dökülüyordu bir üzüntü
Kendinden kalıyordu biri
Seni istiyordu biri
Hava, bir enkaz gibi
Onun üstüne çöküyordu

Benim küçük ağacım
Rüzgâra âşıktı
Düzensiz rüzgâra
Rüzgârın evi nerede?
Rüzgârın evi nerede?

بر او ببخشائید

بر او ببخشائید
بر او که گاهگاه
پیوند دردناک وجودش را
با آب های راکد
و حفره های خالی از یاد می برد
و ابلهانه می پندارد
که حق زیستن دارد

بر او ببخشائید
بر خشم بی تفاوت یک تصویر
که آرزوی دور دست تحرک
در دیدگان کاغذیش آب می شود

بر او ببخشائید
بر او که در سراسر تابوتش
جریان سرخ ماه گذر دارد
و عطرهای منقلب شب

BAĞIŞLAYIN ONU

Bağışlayın onu
Zaman zaman
Durgun sularla
Ve boş mezarlarla
Varlığının dertli bağını unutan
Ve yaşamaya hakkı olduğunu
Aptalca sanan onu

Bağışlayın onu
Kışkırtmanın uzak arzusunun
Onun kâğıttan gözlerinde eridiği
Bir portrenin farksız öfkesini

Bağışlayın onu
Tabutunda baştanbaşa
Ayın kızıl akışının geçtiği
Ve gecenin ters kokularının

خواب هزار سالهٔ اندامش را
آشفته می کنند

بر او ببخشائید
بر او که از درون متلاشیست
اما هنوز پوست چشمانش از تصور ذرات نور می سوزد
و گیسوان بیهده اش
نومیدوار از نفوذ نفس های عشق می لرزد

ای ساکنان سرزمین سادهٔ خوشبختی
ای همدمان پنجره های گشوده در باران
بر او ببخشائید
بر او ببخشائید
زیرا که مسحور است
زیرا که ریشه های هستی بارآور شما
در خاک های غربت او نقب می زنند
و قلب زودباور او را
با ضربه های موذی حسرت
در کنج سینه اش متورم می سازند.

Vücudunun bin yıllık uykusunu

Kaçırdığı onu

Bağışlayın onu

İçten harap olan

Ama gözlerinin derisi ışık zerrelerinin hayaliyle hâlâ parlayan

Ve anlamsız saçları

Aşkın soluklarının etkisiyle ümitsizce titreyen onu

Ey mutluluğun sade ülkesinin sakinleri

Ey yağmurda açılan pencerelerin dostları

Bağışlayın onu

Bağışlayın onu

Çünkü büyülenmiştir

Çünkü sizin ağır varlığınızın kökleri

Onun gurbet topraklarında tünel açıyor

Ve onun hemen inanıveren kalbi

Hasretin acı veren darbeleriyle

Göğsünün bir köşesinde kabarıyor

پرسش

سلام ماهی ها... سلام، ماهی ها
سلام، قرمزها، سبزها، طلائی ها
به من بگویید، آیا در آن اتاق بلور
که مثل مردمک چشم مرده ها سرد است
و مثل آخر شب های شهر، بسته و خلوت
صدای نی لبکی را شنیده اید
که از دیار پری های ترس و تنهایی
به سوی اعتماد آجری خوابگاه ها،
و لای لای کوکی ساعت ها،
و هسته های شیشه ای نور - پیش می آید؟

و همچنان که پیش می آید
ستاره های اکلیلی، از آسمان به خاک می افتند
و قلب های کوچک بازیگوش
از حس گریه می ترکند.

SORU

Merhaba balıklar... Merhaba balıklar,

Merhaba kırmızılar, yeşiller, sarılar,

Söyleyin bana, ölülerin gözbebeği gibi soğuk,

Şehir gecelerinin sonu gibi kapalı ve sessiz,

O kristal odada,

Korku ve yalnızlık perilerinin diyarından,

Evlerin tuğla sütunlarına

Ve çalar saatlerin ninnilerine

Ve ışık camlarının zerrelerine gelen

Küçük bir dudağın inilti sesini duydunuz mu?

Ve her zamanki gibi,

Yere düşer, gökyüzünden taçlı yıldızlar

Ve ağlama duygusuyla kırılır

Afacan küçük kalpler.

.

جمعه

جمعهٔ ساکت

جمعهٔ متروک

جمعهٔ چون کوچه‌های کهنه، غم انگیز

جمعهٔ اندیشه‌های تنبل بیمّار

جمعهٔ خمیازه‌های موذی کشدار

جمعهٔ بی‌انتظار

جمعهٔ تسلیم

خانهٔ خالی

خانهٔ دلگیر

خانهٔ در بسته بر هجوم جوانی

خانهٔ تاریکی و تصور خورشید

خانهٔ تنهائی و تفأل و تردید

خانهٔ پرده، کتاب، گنجه، تصاویر

آه، چه آرام و پر غرور گذر داشت

زندگی من چو جویبار غریبی

در دل این جمعه‌های ساکت متروک

در دل این خانه‌های خالی دلگیر

آه، چه آرام و پر غرور گذر داشت...

CUMA

Sessiz Cuma

Terk edilmiş Cuma

Eski sokaklar gibi hüzünlü Cuma

Tembel, hasta düşünceler Cuma'sı

Acı veren uzun esnemeler Cuma'sı

Bekleyişsiz Cuma

Teslim Cuma'sı

Boş ev

Gücenmiş ev

Gençliğin saldırılarına kapalı ev

Karanlık ve güneşin hayali ev

Yalnızlık, fal açma ve kuşku evi

Perde, kitap, dolap ve resimler evi

Ah ne sakin ve gururlu bir şekilde geçiyordu

Garip bir ırmak gibi, benim hayatım

Bu sessiz ve terk edilmiş Cuma'ların içinde

Bu boş ve incinmiş evlerde

Ah, ne kadar sakin ve gururla geçiyordu...

تنهایی ماه

در تمام طول تاریکی
سیرسیرک‌ها فریاد زدند:
«ماه، ای ماه بزرگ!»

در تمام طول تاریکی
شاخه‌ها با آن دستان دراز
که از آن‌ها آهی شهوتناک
سوی بالا می رفت
و نسیم تسلیم
به فرامین خدایانی نشناخته و مرموز
و هزاران نفس پنهان، در زندگی مخفی خاک
و در آن دایرهٔ سیار نورانی، شبتاب
دغدغه در سقف چوبین
لیلی در پرده
غوک‌ها در مرداب

AYIN YALNIZLIĞI

Bütün karanlık boyunca

Feryat etti cırcırböcekleri:

"Ay, ey büyük ay..."

Bütün karanlık boyunca

Şehvetli bir ahın

Yukarıya doğru yükseldiği

O uzun elleriyle dallar

Ve teslim olma esintisi

Tanınmayan ve esrarengiz tanrıların emirleriyle

Ve binlerce gizli soluk, toprağın gizli yaşantısında

Ve o akan ışık çemberi, ateşböceği

Ahşap tavanda bir telaş

Leyla tabloda

Kurbağalar bataklıkta

همه با هم، همه با هم یکریز

تا سپیده‌دم فریاد زدند:

«ماه، ای ماه بزرگ!»

در تمام طول تاریکی

ماه در مهتابی شعله کشیدْ ـ

ماه

دل تنهای شبِ خود بود

داشت در بغض طلایی‌رنگش می‌ترکید.

Hep birlikte, hep birlikte tek ağızdan

Feryat ediyorlar tan ağarana kadar:

"Ay, ey büyük ay..."

Bütün karanlık boyunca

Parladı ay, ay ışığında

Ay

Kendi gecesinin yalnız gönlüydü

Çatlamaktaydı altın renkli öfkesinin içinde.

آیه های زمینی

آنگاه
خورشید سرد شد
و برکت از زمین‌ها رفت

و سبزه‌ها به صحراها خشکیدند
و ماهیان به دریاها خشکیدند
و خاک مردگانش را
زان پس به خود نپذیرفت

شب در تمام پنجره‌های پریده‌رنگ
مانند یک تصور مشکوک
پیوسته در تراکم و طغیان بود
و راه‌ها ادامهٔ خود را
در تیرگی رها کردند.

دیگر کسی به عشق نیندیشید
دیگر کسی به فتح نیندیشید
و هیچ کس
دیگر به هیچ چیز نیندیشید

در غارهای تنهایی
بیهودگی به دنیا آمد

YERYÜZÜ AYETLERİ

O gün
Soğudu güneş
Ve toprağın bereketi kayboldu.

Ovadaki yeşillikler,
Denizdeki balıklar kurudu
Ve toprak, ölüleri
O günden sonra kabul etmedi.

Uçuk renkli tüm pencerelerde, gece
Kuşkulu bir portre gibi
Sürekli başkaldırıyordu
Ve yollar
Karanlıkta son buldu.

Hiç kimse aşkı düşünmedi artık
Hiç kimse ülke fethetmeyi düşünmedi
Ve hiç kimse
Hiçbir şeyi düşünmedi artık
Yalnızlık mağaralarında
Saçmalıklar dünyaya geldi

خون بوی بنگ و افیون می‌داد
زن‌های باردار
نوزادهای بی سر زاییدند
و گاهواره‌ها از شرم
به گورها پناه آوردند.

چه روزگار تلخ و سیاهی ـ
نان، نیروی شگفت رسالت را
مغلوب کرده‌بود
پیغمبران گرسنه و مفلوک
از وعده‌گاه‌های الهی گریختند
و بره‌های گمشده عیسی
دیگر صدای هی هی چوپانی را
در بهت دشت‌ها نشنیدند.
در دیدگان آینه‌ها گویی
حرکات و رنگ‌ها و تصاویر
وارونه منعکس می‌گشت
و بر فراز سر دلقکان پست
و چهره وقیح فواحش
یک هاله مقدس نورانی
مانند چتر مشتعلی می‌سوخت.

مرداب‌های الکل
با آن بخارهای گس مسموم

Esrar ve afyon kokuyordu kan
Gebe kadınlar
Başsız bebekler doğurdu
Ve beşikler, utançlarından
Mezarlara sığındı.

Ne kadar acı ve kara bir çağ
Peygamberlik risalesine
Galip gelmişti ekmek kavgası
Ve peygamberler...
Vaat edildikleri yerlerden kaçtılar
Ve kaybolan kuzular, çölde
Çobanın "hey, hey" sesini
Duymadılar artık.
Aynaların gözünde sanki
Hareket, renk ve görüntüler
Ters yansıyordu,
Alçak soytarıların başlarında
Ve utanmaz fahişelerin yüzlerinde
Kutsal nurdan bir ayla
Yanan meşale gibi parlıyordu.

Alkol havuzları
Zehirli gaz buharlarıyla

انبوه بی‌تحرک روشن فکران را
به ژرفنای خویش کشیدند
و موش‌های موذی
اوراق زرنگار کتب را
در گنجه‌های کهنه جویدند.

خورشید مرده‌بود
خورشید مرده‌بود و فردا
در ذهن کودکان
مفهوم گنگ گمشده‌ای داشت.

آن‌ها غرابت این لفظ کهنه را
در مشق‌های خود
با لکه درشت سیاهی
تصویر می‌نمودند.
مردم،
گروه ساقط مردم
دلمرده و تکیده و مبهوت
در زیر بار شوم جسدهاشان
از غربتی به غربت دیگر می‌رفتند
و میل دردناک جنایت
در دست‌هایشان متورم می‌شد.

Hareketsiz duran aydınlar topluluğunu
Kendi derinliklerine doğru çekti
Ve zararcı fareler
Eski hazinelerde
Kitapların yaldızlı sayfalarını kemirdiler.

Güneş ölü idi
Güneş ölü idi ve yarın
Çocukların zihninde
Kaybolmuş belirsiz bir kavram taşıyordu.

Ve onlar bu pörsümüş kavramın tuhaflığını
Ödevlerinde
Kaba kara bir leke ile
Betimliyorlardı.
İnsanlar,
İnsanların alt tabakası
Duygusuz ve şaşkın
Cesetlerinin uğursuz yükü altında
Gurbetten gurbete koşuyordu
Ve acı dolu cinayet arzusu
Ellerinde kabarıyordu

گاهی جرقه‌ای، جرقهٔ ناچیزی
این اجتماع ساکت بی‌جان را
یکباره از درون متلاشی می‌کرد
آن‌ها به هم هجوم می‌آوردند
مردان گلوی یکدیگر را
با کارد می‌دریدند
و در میان بستری از خون
با دختران نابالغ
همخوابه می‌شدند.

آن‌ها غریق وحشت خود بودند
و حس ترسناک گنهکاری
ارواح کور و کودنشان را
مفلوج کرده‌بود.

پیوسته در مراسم اعدام
وقتی طناب دار
چشمان پر تشنج محکومی را
از کاسه با فشار به بیرون می‌ریخت
آن‌ها به خود فرو می‌رفتند
و از تصور شهوتناکی
اعصاب پیر و خسته‌شان تیر می‌کشید.

Bazen bir kıvılcım, nâçiz bir kıvılcım
Bu ruhsuz suskun topluluğu
Bir anda çökertiyordu
İnsanlar birbirlerine saldırıyor
Ve bıçaklarla kesiyordu
Birbirlerinin boğazını
Ve orta yerde kandan bir yatakta
Ergin olmayan kızlarla
Beraber oluyorlardı.

Kendi vahşetlerine batmıştı onlar
Ve ürkütücü suçluluk duygusu
Kör ve aptal ruhlarını
Felç etmişti.

İdam törenlerinde her zaman
Darağacının ipi
Bir mahkûmun korku dolu gözlerini
Yuvalarından çıkardığında
Onlar kendi kendilerine dalıp gidiyor
Ve şehvetli bir düşünce ile
Yaşlı ve yorgun kasları iğnelenmiş gibi kasılıyordu.

اما همیشه در حواشی میدان‌ها
این جانیان کوچک را می‌دیدی
که ایستاده‌اند
و خیره گشته‌اند.
به ریزش مداوم فواره‌های آب

شاید هنوز هم
در پشت چشم‌های له شده، در عمق انجماد
یک چیز نیم زندهٔ مغشوش
بر جای مانده بود
که در تلاش بی رمقش می‌خواست
ایمان بیاورد به پاکی آواز آب‌ها.

شاید، ولی چه خالی بی‌پایانی
خورشید مرده‌بود
و هیچ کس نمی‌دانست
که نام آن کبوتر غمگین
کز قلب‌ها گریخته، ایمانست.

آه، ای صدای زندانی
ایا شکوه یأس تو هرگز
از هیچ سوی این شب منفور
نقبی به سوی نور نخواهد زد؟
آه ای صدای زندانی
ای آخرین صدای صداها ...

Ama park köşelerinde her zaman
O küçük canileri görürdün
Ayakta
Ve fıskiyelerden fışkıran suya
Şaşkın şaşkın bakmakta.

Belki yine de
Donmanın derinliklerinde, yılgın gözlerin ardında
Yarı canlı bir baygın
Ayakta kalmıştı
Ve son nefesinin telaşında
Suların temiz sesine inanmak istiyordu.

Belki, ama ne kadar sonsuz bir boşluk!
Güneş ölü idi
Ve hiç kimse bilmiyordu
Yüreklerden kaçan o hüzünlü güvercinin
Adının inanç olduğunu.

Âh ey tutsaklığın sesi
Senin ümitsizlik iniltin
Bu iğrenç gecenin karanlığında
Aydınlığa doğru hiçbir tünel açmayacak mı?
Âh ey tutsaklığın sesi
Ey seslerin son sesi...

هدیه

من از نهایت شب حرف می‌زنم

من از نهایت تاریکی

و از نهایت شب حرف می‌زنم

اگر به خانهٔ من آمدی برای من ای مهربان چراغ بیار

و یک دریچه که از آن

به ازدحام کوچهٔ خوشبخت بنگرم

HEDİYE

Gecenin sonundan söz ediyorum ben,

Karanlığın sonundan

Ve gecenin sonundan söz ediyorum.

Evime gelecek olursan, bana bir lamba getir sevgilim

Ve küçük bir pencere,

Mutlu sokağın kalabalığına bakayım oradan.

فتح باغ

آن کلاغی که پرید
از فراز سر ما
و فرو رفت در اندیشهٔ آشفتهٔ ابری ولگرد
و صدایش همچون نیزهٔ کوتاهی، پهنای افق را پیمود
خبر ما را با خود خواهد برد به شهر
همه می دانند
همه می دانند
که من و تو از آن روزنهٔ سرد عبوس
باغ را دیدیم
و از آن شاخهٔ بازیگر دور از دست
سیب را چیدیم
همه می ترسند
همه می ترسند، اما من و تو
به چراغ و آب و آینه پیوستیم
و نترسیدیم
سخن از پیوند سست دو نام
و هم آغوشی در اوراق کهنهٔ یک دفتر نیست
سخن از گیسوی خوشبخت منست

BAHÇENİN FETHİ

Başımızın üzerinden uçarak
Aylak bir bulutun karışık düşüncesine dalan
Ve sesi, kısa bir mızrak gibi ufku baştanbaşa kat eden
O karga,
Şehre götürecek beraberinde, bizim haberimizi.
Herkes biliyor,
Herkes biliyor,
Benim ve senin o somurtkan soğuk pencereden
Bahçeyi gördüğümüzü
Ve o uzaklarda sallanan daldan
Elmayı kopardığımızı.
Herkes korkuyor
Herkes korkuyor, oysa sen ve ben
Işığa, suya ve aynaya tutunduk
Ve korkmadık.
Söz konusu olan, iki adın gevşek bağı
Ya da bir defterin eski yapraklarındaki kucaklaşma değildir.
Söz konusu olan, benim mutlu saçımdır

با شقایق های سوختهٔ بوسهٔ تو
و صمیمیت تن هامان، در طراری
و درخشیدن عریانیمان
مثل فلس ماهی ها در آب
سخن از زندگی نقره ای آوازیست
که سحرگاهان فوارهٔ کوچک می خواند
ما در آن جنگل سبز سیال
شبی از خرگوشان وحشی
و در آن دریای مضطرب خونسرد
از صدف های پر از مروارید
و در آن کوه غریب فاتح
از عقابان جوان پرسیدیم
که چه باید کرد؟
همه می دانند
همه می دانند
ما به خواب سرد و ساکت سیمرغان، ره یافته ایم
ما حقیقت را در باغچه پیدا کردیم
در نگاه شرم آگین گلی گمنام
و بقا را در یک لحظه نا محدود
که دو خورشید به هم خیره شدند
سخن از پچ پچ ترسانی در ظلمت نیست

Senin busenin yanık gelincikleriyle;
Ve bedenlerimizin samimiyeti,
Ve çıplaklığımızın parlaması,
Balıkların pullarının suda parladığı gibi.
Söz konusu olan, bir şarkının gümüş renkli yaşantısıdır,
Seher vakti, küçük bir fıskiyenin söylediği.
Biz, o akan yeşil ormanda,
Bir gece, yabani tavşanlara;
Ve o soğukkanlı kaygılı denizde,
İnci dolu istiridyelere;
Ve o fetheden tuhaf dağda,
Genç kartallara sorduk,
"Ne yapmak gerek?", diye.
Herkes biliyor,
Herkes biliyor,
Biz, Simurg kuşlarının soğuk ve sessiz rüyasına yol bulduk,
Biz, bahçede bulduk gerçeği,
Bilinmeyen bir çiçeğin utangaç bakışında;
Ve ölümsüzlüğü, iki güneşin birbiriyle bakıştığı
Sonsuz bir anda.
Söz konusu olan, karanlıktaki korkak fısıltılar değildir,

سخن از روزست و پنجره های باز
و هوای تازه
و اجاقی که در آن اشیاء بیهده می سوزند
و زمینی که ز کِشتی دیگر بارور است
و تولد و تکامل و غرور
سخن از دستان عاشق مِاسِت
که پلی از پیغام عطر و نور و نسیم
بر فراز شب ها ساخته اند

به چمنزار بیا
به چمنزار بیا
به چمنزار بزرگ
و صدایم کن، از پشت نفس های گل ابریشم
همچنان آهو که جفتش را
پرده ها از بغضی پنهانی سرشارند
و کبوترهای معصوم .
از بلندی های برج سپید خود
به زمین می نگرند

Gündüzdür ve açık pencerelerdir, söz konusu olan;
Ve temiz hava
Ve nesnelerin boşu boşuna yandığı bir ocak,
Ve başka bir ekinle dolu tarla,
Ve doğum ve gelişim ve gurur.
Söz konusu olan, gecelerin üzerinde,
Güzel koku, ışık ve esinti mesajıyla
Köprü kuran ellerimizdir.

Çimenliğe gel,
Çimenliğe gel,
Büyük çimenliğe,
Ve ipek çiçeklerinin soluklarının ardından seslen bana,
Ceylanın eşine seslenmesi gibi.
Gizli bir acıyla doludur perdeler;
Ve masum güvercinler,
Kendi beyaz kulelerinin yüksekliklerinden
Yere bakıyorlar.

پرنده فقط یک پرنده بود

پرنده گفت: «چه بویی، چه آفتابی، آه
بهار آمده‌است
و من به جستجوی جفتِ خویش خواهم رفت.»
پرنده از لب ایوان پرید، مثل پیامی پرید و رفت

پرنده کوچک بود
پرنده فکر نمی‌کرد
پرنده روزنامه نمی‌خواند
پرنده قرض نداشت
پرنده آدم‌ها را نمی‌شناخت

پرنده روی هوا
و بر فراز چراغ‌های خطر
در ارتفاع بی‌خبری می‌پرید
و لحظه‌های آبی را دیوانه‌وار تجربه می‌کرد
پرنده، آه، فقط یک پرنده بود
پرنده، آه، فقط یک پرنده بود

KUŞ SADECE BİR KUŞTU

Kuş dedi: "Ne hoş bir koku, ne güzel bir güneş, ah
Bahar gelmiş!
Ve ben eşimi aramaya gideceğim."
Kuş sundurmanın kenarından uçtu, bir mesaj gibi uçtu ve gitti.

Kuş küçüktü
Kuş düşünmüyordu
Kuş gazete okumuyordu
Kuşun borcu yoktu
Kuş insanları tanımıyordu.

Kuş havada
Kırmızı ışığın üzerinde,
Bilgisizlik yüksekliklerinde uçuyordu.
Ve delicesine tecrübe ediyordu mavi lahzaları
Kuş, ah, sadece bir kuştu
Kuş, ah, sadece bir kuştu.

من از تو می مردم

من از تو می مردم

اما تو زندگانی من بودی

تو با من می رفتی

تو در من می خواندی

وقتی که من خیابان ها را

بی هیچ مقصدی می پیمودم

تو با من می رفتی

تو در من می خواندی

تو از میان نارون ها، گنجشک های عاشق را

به صبح پنجره دعوت می کردی

وقتی که شب مکرر می شد

وقتی که شب تمام نمی شد

تو از میان نارون ها، گنجشک های عاشق را

به صبح پنجره دعوت می کردی

SENDEN ÖLÜRDÜM BEN

Senden ölürdüm ben

Oysa hayatımdın sen benim

Benimle gider,

Bende okurdun sen

Ben caddeleri

Hedef olmaksızın kat ederken

Benimle giderdin sen

Bende okurdun sen

Karaağaçların arasından, âşık serçeleri

Pencerenin sabahına çağırırdın sen

Tekrarlanınca gece

Bitmeyince gece

Karaağaçların arasından, âşık serçeleri

Pencerenin sabahına çağırırdın sen

تو با چراغ هایت می آمدی به کوچهٔ ما

تو با چراغ هایت می آمدی

وقتی که بچه ها می رفتند

و خوشه های اقاقی می خوابیدند

و من در آینه تنها می ماندم

تو با چراغ هایت می آمدی...

تو دست هایت را می بخشیدی

تو چشم هایت را می بخشیدی

تو مهربانیت را می بخشیدی

تو زندگانیت را می بخشیدی

وقتی که من گرسنه بودم

تو مثل نور سخی بودی

تو لاله ها را می چیدی

و گیسوانم را می پوشاندی

وقتی که گیسوان من از عریانی می لرزیدند

تو لاله ها را می چیدی

Kendi ışıklarınla gelirdin sokağımıza

Kendi ışıklarınla gelirdin sen

Çocuklar gittiğinde

Ve akasya salkımları uyuduğunda

Ve ben aynada yalnız kaldığımda

Kendi ışıklarınla gelirdin sen...

Ellerini bağışlardın sen

Gözlerini bağışlardın sen

Şefkatini bağışlardın sen

Hayatını bağışlardın sen

Ben aç olduğumda

Işık gibi cömerttin sen

Laleleri toplardın sen.

Ve saçlarımı örterdin

Çıplaklıktan titreyince saçlarım

Laleleri toplardın sen

تو گونه هایت را می چسباندی

به اضطراب پستان هایم

وقتی که من دیگر

چیزی نداشتم که بگویم

تو گونه هایت را می چسباندی

به اضطراب پستان هایم

و گوش می دادی

به خون من که ناله کنان می رفت

و عشق من که گریه کنان می مرد

تو گوش می دادی

اما مرا نمی دیدی

Yanaklarını yapıştırırdın

Sıkıntı dolu göğüslerime

Ve ben artık

Söyleyecek bir şey bulamayınca

Yanaklarını yapıştırırdın

Sıkıntı dolu göğüslerime

Ve kulak verirdin

İnleyerek akan kanıma

Ve ağlayarak ölen aşkıma

Kulak verirdin sen

Ama görmezdin beni.

تولدی دیگر

همهٔ هستی من آیهٔ تاریکیست
که ترا در خود تکرار کنان
به سحرگاهان شکفتن ها و رستن های ابدی خواهد برد
من در این آیه ترا آه کشیدم، آه
من در این آیه ترا
به درخت و آب و آتش پیوند زدم

زندگی شاید
یک خیابان درازست که هر روز زنی با زنبیلی از آن می گذرد
زندگی شاید
ریسمانیست که مردی با آن خود را از شاخه می آویزد
زندگی شاید طفلیست که از مدرسه بر می گردد
زندگی شاید افروختن سیگاری باشد، در فاصلهٔ رخوتناک دو
همآغوشی

یا عبور گیج رهگذری باشد
که کلاه از سر بر می دارد
و به یک رهگذر دیگر با لبخندی بی معنی می گوید "صبح بخیر"

BİR BAŞKA DOĞUŞ

Benim bütün varlığım,

Seni, kendi içinde tekrarlayarak
Tomurcuklanmanın ve yeşermenin sonsuz seherine götürecek olan karanlık bir ayettir

Ben bu ayette sana ah ettim, ah

Ben bu ayette seni

Ağaca, suya ve ateşe aşıladım

Yaşam belki

Bir kadının, her gün küçük sepetiyle geçtiği uzun bir caddedir

Yaşam belki

Bir adamın kendisini dala astığı bir iptir,

Yaşam belki okuldan dönen bir çocuktur

Yaşam belki iki sevgilinin uyuşukluk molasında yaktıkları bir sigaradır

Ya da yoldan geçen birinin şaşkın bir şekilde

Başından şapkasını çıkararak

Yoldan geçen bir başkasına anlamsız bir gülümsemeyle "günaydın" demesidir.

زندگی شاید آن لحظهٔ مسدودیست
که نگاه من، در نی نی چشمان تو خود را ویران می سازد
ودر این حسی است
که من آن را با ادراک ماه و با دریافت ظلمت خواهم آمیخت

در اتاقی که به اندازهٔ یک تنهاییست
دل من
که به اندازهٔ یک عشقست
به بهانه های سادهٔ خوشبختی خود می نگرد
به زوال زیبای گل ها در گلدان
به نهالی که تو در باغچهٔ خانه مان کاشته ای
و به آواز قناری ها
که به اندازهٔ یک پنجره می خوانند

آه...
سهم من اینست
سهم من اینست
سهم من،
آسمانیست که آویختن پرده ای آن را از من می گیرد
سهم من پایین رفتن از یک پلهٔ متروکست
و به چیزی در پوسیدگی و غربت و اصل گشتن

Yaşam belki de
Benim bakışımın, senin gözbebeklerinde kendini harap ettiği o kapalı andır.
Ve bunda öyle bir his var ki
Ben onu ayın ve karanlığın idrakiyle karıştıracağım.

Bir yalnızlık boyutundaki bir odada,
Bir aşk ölçüsünde olan
Gönlüm,
Kendi mutluluğunun basit bahanelerine,
Vazodaki çiçeklerin şahane yok oluşuna,
Evimizin bahçesine diktiğin fidana
Ve bir pencere ölçüsünde öten
Kanaryaların sesine bakıyor.

Ah...
Budur benim payım
Budur benim payım
Benim payım,
Bir perdenin asılmasının benden aldığı bir gökyüzüdür
Benim payım, terk edilmiş bir merdivenden inmek
Ve çürümede ve gurbette bir şeye kavuşmaktır.

سهم من گردش حزن آلودی در باغ خاطره هاست
و در اندوه صدایی جان دادن که به من می گوید:
"دستهایت را
دوست می دارم"

دست هایم را در باغچه ی می کارم
سبز خواهم شد، می دانم، می دانم، می دانم
و پرستوها در گودی انگشتان جوهریم
تخم خواهند گذاشت

گوشواری به دو گوشم می آویزم
از دو گیلاس سرخ همزاد
و به ناخن هایم برگ گل کوکب می چسبانم
کوچه ای هست که در آنجا
پسرانی که به من عاشق بودند، هنوز
با همان موهای درهم و گردن های باریک و پاهای لاغر
به تبسم های معصوم دخترکی می اندیشند که یک شب او را
باد با خود برد

کوچه ای هست که قلب من آن را
از محل کودکیم دزدیده ست

Bnim payım, hatıralar bahçesinde hüzünlü bir
gezintidir
Ve bana "ellerini
seviyorum" diyen
Bir sesin üzüntüsünde can vermektir.

Bahçeye dikiyorum ellerimi
Yeşereceğim, biliyorum, biliyorum, biliyorum
Ve kırlangıçlar kapkara parmaklarının çukurunda
Yumurtlayacaklar

Küpe takacağım her iki kulağıma
İkiz iki kırmızı kirazdan
Ve papatya çiçeği yaprağı yapıştıracağım tırnaklarıma
Bir sokak var, onun içinde,
Bana âşık olan çocuklar, hâlâ
O karışık saçları, ince boyunları ve sıska bacaklarıyla
Bir gece rüzgârın beraberinde götürdüğü
Bir kızcağızın masum gülüşlerini düşünüyorlar

Kalbimin, çocukluğumun mahallesinden çaldığı
Bir sokak var

سفر حجمی در خط زمان
و به حجمی خط خشک زمان را آبستن کردن
حجمی از تصویری آگاه
که ز مهمانی یک آینه بر می گردد

و بدینسانست
که کسی می میرد
و کسی می ماند
هیچ صیادی در جوی حقیری که به گودالی می ریزد، مرواریدی صید نخواهد کرد.

من
پری کوچک غمگینی را
می شناسم که در اقیانوسی مسکن دارد
و دلش را در یک نی‌لبک چوبین
می نوازد آرام، آرام
پری کوچک غمگینی
که شب از یک بوسه می میرد
و سحرگاه از یک بوسه به دنیا خواهد آمد

Zaman çizgisinde bir yoğunluk seyahati

Ve bir yoğunlukla zamanın kuru çizgisini gebe bırakmak

Bir aynanın misafirliğinden dönen

Bilinçli bir görüntünün yoğunluğu

Ve bu böyledir

Biri ölür

Biri kalır

Hiçbir avcı, bir çukura dökülen hakîr bir derede İnci avlayamayacaktır.

Ben,

Okyanusu mesken edinen

Ve ağaçtan bir kavalda

Gönlünü usul usul çalan

Hüzünlü küçük bir peri tanıyorum,

Geceleyin bir öpücükle ölen

Ve sabahleyin bir öpücükle doğacak olan

Hüzünlü küçük bir peri.

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد

و این منم

زنی تنها

در آستانهٔ فصلی سرد

در ابتدای درک هستیّ آکودهٔ زمین

و یأس ساده و غمناک آسمان

و ناتوانی این دست های سیمانی.

زمان گذشت

زمان گذشت و ساعت چهار بار نواخت

چهار بار نواخت

امروز روز اول دیماه است

من راز فصل ها را می دانم

و حرف لحظه ها را می فهمم

نجات دهنده در گور خفته است

و خاک، خاک پذیرنده

اشارتیست به آرامش

زمان گذشت و ساعت چهار بار نواخت.

İNANALIM SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA

Ve bu benim
Yalnız kadın
Soğuk mevsimin eşiğinde
Toprağa bulanmış varlığı anlamanın başlangıcında
Ve sâde ümitsizlik ve gökyüzünün hüznü
Ve bu çimentolu ellerin güçsüzlüğü.

Zaman geçti
Zaman geçti ve saat dört kez çaldı
Dört kez çaldı
Bugün Dey* ayının ilk günü
Mevsimlerin sırrını biliyorum ben
Ve anlıyorum anların sözünü...
Mezarda yatıyor kurtarıcı
Ve toprak, kabul edici olan toprak
Huzurun bir işaretidir.

Zaman geçti ve saat dört kez çaldı

---

* Dey, İran takviminin onuncu ayı (21 Aralık-21 Ocak)

در کوچه باد می آید
در کوچه باد می آید
و من به جفت گیری گل ها می اندیشم
به غنچه هایی با ساق های لاغر کم خون
و این زمان خستهٔ مسلول
و مردی از کنار درختان خیس می گذرد
مردی که رشته های آبی رگ هایش
مانند مارهای مرده از دو سوی گلوگاهش
بالا خزیده اند
و در شقیقه های منقلبش آن هجای خونین را
تکرار می کنند
- سلام
- سلام
و من به جفت گیری گل ها می اندیشم
در آستانهٔ فصلی سرد
در محفل عزای آینه ها .
و اجتماع سوگوار تجربه های پریده رنگ
و این غروب بارور شده از دانش سکوت
چگونه می شود به آن کسی که می رود این سان
صبور،
سنگین،

Rüzgâr esiyor sokakta

Rüzgâr esiyor sokakta

Ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum

İnce saplı kansız goncaları

Ve bu veremli yorgun zamanı

Ve bir adam geçiyor ıslak ağaçların yanından

O adam ki damarlarının mavi dizisi

Ölü yılanlar gibi, boğazının iki yanından

Yukarıya doğru sürünmüş

Ve onun ters şakaklarında o kanlı heceyi

Tekrarlıyor:

- Merhaba

- Merhaba.

Ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum

Soğuk mevsimin eşiğinde

Aynaların matem meclisinde

Ve soluk renkli tecrübelerin yaslı meclisinde

Ve sessizliğin bilgisiyle yüklü bu günbatımında

Öylece

Sabırlı,

Ağır

سرگردان

فرمان ایست داد.

چگونه می شود به مرد گفت که او زنده نیست، او هیچ وقت زنده نبوده است.

در کوچه باد می آید

کلاغ های منفرد انزوا

در باغ های پیر کسالت می چرخند

و نردبام

چه ارتفاع حقیری دارد.

آن ها تمام ساده لوحی یک قلب را

با خود به قصر قصه ها بردند

و اکنون دیگر

دیگر چگونه یک نفر به رقص بر خواهد خاست

و گیسوان کودکیش را

در آب های جاری خواهد ریخت

و سیب را که سرانجام چیده است و بوییده است

در زیر پا لگد خواهد کرد؟

Ve derbeder birine

Nasıl dur emri verilebilir?

Adama nasıl canlı olmadığı ve hiçbir zaman yaşamadığı söylenebilir?

Rüzgâr esiyor sokakta

Birer köşeye çekilmiş kargalar

Dönüp dolaşıyorlar tembelliğin yaşlı bahçelerinde

Ve ne kadar da alçak bir boyu var

Merdivenin!

Onlar bir kalbin bütün saflığını

Beraberlerinde götürdüler masallar sarayına

Ve şimdi artık

Artık nasıl dansa kalkacak insan

Ve çocukluğunun saçlarını

Nasıl dökecek akan sulara

Ve sonunda koparıp kokladığı elmayı

Nasıl ezecek ayağının altında?

ای یار، ای یگانه ترین یار
چه ابرهای سیاهی در انتظار روز میهمانی خورشیدند.

انگار در مسیری از تجسم پرواز بود که یک روز آن پرنده نمایان شد
انگار از خطوط سبز تخیل بودند
آن برگ های تازه که دُرّ شهوت نسیم نفس می زدند
انگار
آن شعلهٔ بنفش که در ذهن پاک پنجره ها می سوخت
چیزی به جز تصور معصومی از چراغ نبود.

در کوچه باد می آید
این ابتدای ویرانیست
آن روز هم که دست های تو ویران شدند باد می آمد
ستاره های عزیز
ستاره های مقوایی عزیز ٭
وقتی در آسمان، دروغ وزیدن می گیرد
دیگر چگونه می شود به سوره های رسولان سر شکسته پناه آورد؟
ما مثل مرده های هزاران هزار ساله به هم می رسیم و آنگاه
خورشید بر تباهی اجساد ما قضاوت خواهد کرد.

Ey sevgili, ey eşsiz sevgili

Nice kara bulutlar güneşin ziyafetini beklemede.

O kuş bir gün ortaya çıktığında hayalî bir yolda uçuş halindeydi sanki

Hayalgücünün yeşil çizgilerindendi sanki

Meltemin şehvetinde nefes alan o taze yapraklar

Sanki

Pencerelerin temiz zihninde yanan o mor alev

Lambanın masum bir görüntüsünden başka bir şey değildi.

Rüzgâr esiyor sokakta

Yıkımın başlangıcıdır bu

Senin ellerinin yıkıldığı gün de rüzgâr esiyordu

Sevgili yıldızlar

Kâğıttan yapılmış sevgili yıldızlar

Yalanlar esmeye başlayınca gökyüzünde

Sığınmak mümkün mü artık başı eğik peygamberlerin surelerine?

Binlerce yıllık ölüler gibi kavuşacağız birbirimize ve o zaman

Güneş hüküm verecek gövdelerimizin çürümesine.

من سردم است
من سردم است و انگار هیچ وقت گرم نخواهم شد
ای یار ای یگانه ترین یار "آن شراب مگر چند ساله بود؟"
نگاه کن که در اینجا
زمان چه وزنی دارد
و ماهیان چگونه گوشت هایِ مرا می جوند
چرا مرا همیشه در ته دریا نگاه می داری؟

من سردم است و از گوشواره های صدف بیزارم
من سردم است و می دانم
که از تمامی اوهام سرخ یک شقایق وحشی
جز چند قطره خون
چیزی به جا نخواهد ماند.

خطوط را رها خواهم کرد
و همچنین شمارش اعداد را رها خواهم کرد
و از میان شکل های هندسی محدود
به پهنه های حسی وسعت پناه خواهم برد
من عریانم، عریانم، عریانم
مثل سکوت های میان کلام های محبت عریانم
و زخم های من همه از عشق است
از عشق، عشق، عشق.

Üşüyorum
Üşüyorum ve hiçbir zaman ısınmayacağım sanki
Ey sevgilim, ey biricik sevgilim "Acaba kaç yıllıktı şarap?"
Bak, burada
Ne kadar ağırlığı var zamanın
Ve balıklar nasıl çiğniyorlar etlerimi
Niçin hep denizin dibinde tutuyorsun beni?

Üşüyorum ve nefret ediyorum sedef küpelerden
Üşüyorum ve biliyorum
Bir yaban gelinciğinin bütün kızıl kuruntularından
Birkaç damla kan dışında
Hiçbir şey kalmayacak geriye.

Bırakacağım çizgileri
Ve sayıları saymayı da bırakacağım
Ve sınırlı geometrik şekillerin arasından
Ölçünün duygusal genişliklerine sığınacağım
Çıplağım ben, çıplağım, çıplak
Sevgi sözlerinin arasındaki sessizlikler kadar çıplağım
Ve aşktandır benim bütün yaralarım
Aşktan, aşktan, aşktan.

من این جزیرهٔ سرگردان را
از انقلاب اقیانوس
و انفجار کوه گذر داده ام
و تکه تکه شدن، راز آن وجود متحدی بود
که از حقیرترین ذره هایش آفتاب به دنیا آمد.

سلام ای شب معصوم!
سلام ای شبی که چشم های گرگ های بیابان را
به حفره های استخوانی ایمان و اعتقاد بدل می کنی
و در کنار جویبارهای تو، ارواح بیدها
ارواح مهربان تبرها را می بویند
من از جهان بی تفاوتی فکرها و حرف ها و صداها می آیم
و این جهان به لانهٔ ماران مانند است
و این جهان پر از صدای حرکت پاهای مردمیست
که همچنان که ترا می بوسند
در ذهن خود طناب دار ترا می بافند.

سلام ای شب معصوم!
میان پنجره و دیدن
همیشه فاصله ایست.
چرا نگاه نکردم؟
مانند آن زمان که مردی از کنار درختان خیس گذر می کرد...

Ben bu başıboş adayı

Okyanusun değişiminden

Ve dağın patlayışından geçirmişim

Ve paramparça olmak, en küçük parçalardan güneşin oluştuğu

O birleşik varlığın sırrıydı

Merhaba ey masum gece!

Merhaba ey çöl kurtlarının gözlerini

Kemikten inanç ve güven çukurlarına çeviren gece!

Senin derelerinin kıyısında söğüt ağaçlarının canları

Baltaların sevecen canlarını kokluyorlar

Ben, düşüncelerin, sözlerin ve seslerin farksız olduğu dünyadan geliyorum

Ve yılanlar yuvasına benziyor bu dünya

Ve bu dünya, bir yandan seni öperken

Kendi zihinlerinde senin darağacının ipini dokuyan

İnsanların ayak hareketlerinin sesleriyle doludur.

Merhaba ey masum gece!

Her zaman bir aralık vardır

Pencere ile görmek arasında.

Niçin bakmadım?

Islak ağaçların yanından bir adam geçerken baktığım gibi…

چرا نگاه نکردم؟
انگار مادرم گریسته بود آن شب
آن شب که من به درد رسیدم و نطفه شکل گرفت
آن شب که من عروس خوشه های اقاقی شدم
آن شب که اصفهان پر از طنین کاشی آبی بود،
و آن کسی که نیمهٔ من بود، به درون نطفهٔ من بازگشته بود
و من در آینه می دیدمش،
که مثل آینه پاکیزه بود و روشن بود
و ناگهان صدایم کرد
و من عروس خوشه های اقاقی شدم...

انگار مادرم گریسته بود آن شب.
چه روشنایی بیهوده ای در این دریچهٔ مسدود سر کشید
چرا نگاه نکردم؟
تمام لحظه های سعادت می دانستند
که دست های تو ویران خواهد شد
و من نگاه نکردم
تا آن زمان که پنجرهٔ ساعت
گشوده شد و آن قناری غمگین چهار بار نواخت
چهار بار نواخت
و من به آن زن کوچک بر خوردم
که چشمهایش، مانند لانه های خالی سیمرغان بودند
و آنچنان که در تحرک رانهایش می رفت

Niçin bakmadım?
Sanki annem ağlamıştı o gece
Benim acı duyduğum ve nutfenin şekil aldığı o gece
Akasya salkımlarının gelini olduğum o gece
Isfahan'ın mavi çini sesleriyle dolup taştığı o gece,
Benim diğer yarım, nutfemin içine dönmüştü
Ve ben aynada görüyordum onu,
Ayna gibi saf ve aydınlıktı
Ve ansızın çağırdı beni
Ve ben akasya salkımlarının gelini oldum...

Sanki annem ağlamıştı o gece.
Nasıl anlamsız bir aydınlık sızdı şu karanlık pencereden
Niçin bakmadım?
Bütün mutluluk anları biliyordu
Senin ellerinin yıkılacağını
Ve ben bakmadım
Saatin penceresi açılıp
O hüzünlü kanarya dört kez çaldı
Dört kez çaldı
Ve ben,
Gözleri, simurgların boş yuvalarına benzeyen
Ve öylece kalçalarının salıntısıyla yürüyen
O küçük kadına rastladım

گویی بکارت رؤیای پرشکوه مرا
با خود به سوی بستر شب می برد.

آیا دوباره گیسوانم را
در باد شانه خواهم زد؟
آیا دوباره باغچه ها را بنفشه خواهم کاشت؟
و شمعدانی ها را
در آسمان پشت پنجره خواهم گذاشت؟
آیا دوباره روی لیوان ها خواهم رقصید؟
آیا دوباره زنگ در مرا به سوی انتظار صدا خواهد برد؟
به مادرم گفتم: "دیگر تمام شد"
گفتم: "همیشه پیش از آن که فکر کنی اتفاق می افتد
باید برای روزنامه تسلیتی بفرستیم"

انسان پوک
انسان پوک پر از اعتماد
نگاه کن که دندان هایش
چگونه وقت جویدن سرود می خوانند
و چشم هایش
چگونه وقت خیره شدن می درند
و او چگونه از کنار درختان خیس می گذرد:

Sanki benim görkemli rüyamın bekâretini
Gecenin yatağına götürüyordu beraberinde.

Yeniden tarayabilecek miyim
Saçlarımı rüzgârda?
Yeniden menekşe dikebilecek miyim bahçelere?
Ve gökyüzünde pencerenin arkasına
Koyabilecek miyim sardunyaları?
Yeniden dansedebilecek miyim kadehlerin üstünde?
Kapının zili sesin bekleyişine götürecek mi beni yeniden?
"Bitti artık" dedim anneme.
"Her zaman, düşünmeye fırsat bulmadan olur olacaklar,
Bir başsağlığı ilanı vermeliyiz gazeteye" dedim.

Boş insan
Güven dolu boş insan
Bak nasıl şarkı söylüyor dişleri
Çiğneme sırasında
Ve gözleri nasıl parçalıyor,
Dikilip baktığı zaman
Ve nasıl geçiyor ıslak ağaçların yanından:

صبور،
سنگین،
سرگردان.

در ساعت چهار
در لحظه ای که رشته هایِ آبی رگ هایش
مانند مارهای مرده از دو سوی گلوگاهش
بالا خزیده اند
و در شقیقه های منقلبش آن هجای خونین را
تکرار می کنند
- سلام
- سلام
آیا تو
هرگز آن چهار لالهٔ آبی را
بوییده ای؟...
زمان گذشت
زمان گذشت و شب روی شاخه های لخت اقاقی افتاد
شب پشت شیشیه های پنجره سُر می خورد
و با زبان سردش
ته مانده های روز رفته را به درون می کشید.

Sabırlı,

Ağırbaşlı,

Başıboş.

Saat dörtte

Damarlarının mavi dizileri

Ölü yılanlar gibi, boğazının iki tarafında

Yukarıya doğru süründüğü

Ve keyifsiz şakakların o kanlı hecenin

Tekrarlandığı bir anda

-Merhaba

-Merhaba

Acaba sen

O dört mavi laleyi

Kokladın mı hiç?

Zaman geçti

Zaman geçti ve akasyanın çıplak dallarına çöktü gece

Pencerenin camları ardında kayıyordu gece

Ve soğuk diliyle

Geçen günün artıklarını çekiyordu içine

من از کجا می آیم؟
من از کجا می آیم؟
که این چنین به بوی شب آغشته ام؟
هنوز خاک مزارش تازه ست
مزار آن دو دست سبز جوان را می گویم...
چه مهربان بودی ای یارِ ایِ یگانه ترین یار
چه مهربان بودی وقتی دروغ می گفتی
چه مهربان بودی وقتی که پلک های آینه ها را می بستی
و چلچراغ ها را
از ساقه های سیمی می چیدی
و در سیاهی ظالم مرا به سوی چراگاه عشق می بردی
تا آن بخار گیج که دنبالهٔ حریق عطش بود بر چمن خواب می نشست
و آن ستاره های مقوایی
به گرد لایتناهی می چرخیدند.
چرا کلام را به صدا گفتند؟
چرا نگاه را به خانهٔ دیدار میهمان کردند!
چرا نوازش را
به حجب گیسوان باکِرِگی بردند؟
نگاه کن که در اینجا
چگونه جان آن کسی که با کلام سخن گفت
و با نگاه نواخت

Ben nereden geliyorum?

Ben nereden geliyorum

Ki öylece bulanmışım gecenin kokusuna?

Mezarının toprağı tazedir hâlâ

O yeşil genç çift elin mezarından söz ediyorum...

Ne kadar da sevecendin ey sevgilim, ey eşsiz sevgilim

Ne kadar da sevecendin yalan söylerken

Ne kadar da sevecendin, aynaların gözkapaklarını kaparken

Ve avizeleri

Tel saplarından koparırken

Ve zifiri karanlıkta beni aşk otlağına götürürken

Rüya çimenine konmuş susuzluk yangınının peşindeki şaşkın buhara kadar

Ve o kâğıttan yıldızlar

Sonsuzluğun etrafında dönüyorlardı.

Niçin sesle söylediler sözü?

Niçin "görme"nin evine konuk ettiler "bakış"ı?

Niçin okşamayı

Bekâret saçının utangaçlığına götürdüler?

Bak, burada

Sözle konuşan,

Bakışla seslenen,

و با نوازش از رمیدن آرامید
به تیرهای توهّم
مصلوب گشته است.
و جای پنج شاخهٔ انگشت های تو
که مثل پنج حرف حقیقت بودند
چگونه روی گونه او ماندهٔ بست.

سکوت چیست، چیست، ای یگانه ترین یار؟
سکوت چیست به جز حرف های ناگفته
من از گفتن می مانم، اما زبان گنجشکان
زبان زندگی جمله های جاری جشن طبیعتست.
زبان گنجشکان یعنی: بهار. برگ. بهار.
زبان گنجشکان یعنی : نسیم. عطر. نسیم.
زبان گنجشکان در کارخانه می میرد.
این کیست این کسی که روی جادهٔ ابدیت
به سوی لحظه توحید می رود
و ساعت همیشگیش را
با منطق ریاضی تفریق ها و تفرقه ها کوک می کند.
این کیست این کسی که بانگ خروسان را
آغاز قلب روز نمی داند
آغاز بوی ناشتایی می داند

Ve okşayışla sakinleşen o insanın canı
Kuruntu oklarıyla
Nasıl çarmıha gerildi.
"Doğru"nun beş harfine benzeyen
Senin beş dal parmağının izi
Nasıl kaldı onun yanağında?

Sessizlik nedir, nedir ey eşsiz sevgilim?
Sessizlik nedir, söylenmemiş sözler dışında?
Aciz kalıyorum söylemekten ama serçelerin dili
Doğa eğlencesinin akan cümlelerinin hayat dilidir
Serçelerin dili, yani: Bahar. Yaprak. Bahar.
Serçelerin dili, yani: Esinti. Koku. Esinti.
Fabrikalarda ölüyor serçelerin dili
Kimdir, şu sonsuzluk yolunda
Birlik anına doğru yürüyen
Ve her zamanki saatini
Çıkarmalar ve ayırmalar matematiği mantığıyla kuran kişi?
Kimdir, şu horozların ötüşünü
Günün başlangıcı olarak değil de
Kahvaltı kokusunun başlangıcı olarak bilen kişi?

این کیست این کسی که تاج عشق به سر دارد
و در میان جامه های عروسی پوسیده ست.

پس آفتاب سرانجام
در یک زمان واحد
بر هر دو قطب ناامید نتابید.
تو از طنین کاشی آبی تهی شدی.

و من چنان پُرم که روی صدایم نماز می خوانند...

جنازه های خوشبخت
جنازه های ملول
جنازه های ساکت متفکّر
جنازه های خوش برخورد، خوش پوش، خوش خوراک
در ایستگاه های وقت های معیّن
و در زمینهٔ مشکوک نورهای موقّت
و شهوت خرید میوه های فاسد بیهودگی...
آه،
چه مردمانی در چارراه ها نگران حوادثند
و این صدای سوت های توقف
در لحظه ای که باید، باید، باید

Kimdir, şu başında aşk tacı olan
Ve düğün giysilerinin önünde çürüyen kişi?

Demek ki güneş, sonunda
Aynı anda
Her iki ümitsizlik kutbuna çarpmadı
Ve boşaldın sen, mavi çini tınlamasından

Ve ben öylesine doluyum ki namaz kılıyorlar sesimin üzerinde

Mutlu cesetler
Üzgün cesetler
Düşünen suskun cesetler
İyi davranan, şık giyinen, güzel yiyen cesetler
Belirli zamanların istasyonlarında
Ve geçici ışıkların kuşkulu alanında
Ve başıboşluğun çürümüş meyvelerini alma arzusunda...
Ah,
Kavşaklarda olayları merakla bekleyen nice insanlar var
Ve "dur" düdüklerinin sesi
Bir adamın ezilmesi gereken, gereken, gereken bir anda

مردی به زیر چرخ های زمان له شود
مردی که از کنار درختان خیس می گذرد...

من از کجا می آیم؟

به مادرم گفتم: "دیگر تمام شد"
گفتم: "همیشه پیش از آن که فکر کنی اتفاق می افتد
باید برای روزنامه تسلیتی بفرستیم."

سلام ای غرابت تنهایی
اتاق را به تو تسلیم می کنم
چرا که ابرهای تیره همیشه
پیغمبران آیه های تازه تطهیرند
و در شهادت یک شمع
راز منوری است که آن را
آن آخرین و آن کشیده ترین شعله خوب می داند.

ایمان بیاوریم
ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد
ایمان بیاوریم به ویرانه های باغ های تخیّل
به داس های واژگون شدهٔ بیکار

Zamanın tekerlekleri altında,
Islak ağaçların yanından geçen adamın…

Nereden geliyorum ben?

"Bitti artık" dedim anneme.
"Her zaman, düşünmeye fırsat bulmadan olur olacaklar,
Bir başsağlığı ilanı vermeliyiz gazeteye" dedim.

Merhaba ey yalnızlık tuhaflığı
Sana bırakıyorum odayı
Çünkü kara bulutlar, her zaman
Arınmanın yeni ayetlerinin elçisidirler
Ve bir mumun şehit düşmesinde
Parlak bir sır vardır
O en son ve en uzun alev iyi biliyor onu

İnanalım
İnanalım soğuk mevsimin başlangıcına
İnanalım hayalî bahçe harabelerine
İşsizliğin baş aşağı düşmüş oraklarına

و دانه های زندانی.
نگاه کن که چه برفی می بارد...

شاید حقیقت آن دو دست جوان بود، آن دو دست جوان
که زیر بارش یکریز برف مدفون شد
و سال دیگر، وقتی بهار
با آسمان پشت پنجره همخوابه می شود
و در تنش فوران می کنند
فواره های سبز ساقه های سبکبار
شکوفه خواهد داد ای یار، ای یگانه ترین یار

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد...

Ve tutsak tohumlara.
Bak, nasıl kar yağıyor...

Belki gerçek, o iki genç eldi, o iki genç el
Karın durmak bilmeyen yağışının altında gömülen
Ve gelecek yıl, baharda
Pencerenin ardındaki gökyüzüyle birlikte uyuyan
Ve bedeninde fışkıran
Hafif yüklü dalların yeşil fıskiyeleri
Tomurcuk açacak, ey sevgilim, ey eşsiz sevgilim

İnanalım soğuk mevsimin başlangıcına...

فرخزاد

Furûğ Ferruhzâd

Yeryüzü Ayetleri

- Seçme Şiirler -

Furûğ Ferruhzâd, 4 Ocak 1935'te Tahran'da, burjuva bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. 16 yaşında lise öğrencisi iken Pervîz Şâpur ile evlendi. Bir erkek çocuk sahibi olduğu bu evlilik hayatı fazla sürmedi ve kocasından ayrılarak 32 yıl süren kısa ömrünün sonuna dek yalnız yaşadı. 13 Şubat 1967 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Esir (Tutsak) adındaki ilk şiir kitabı basıldığında henüz 18 yaşındaydı. Daha sonra Dîvâr (Duvar) ve İsyân (Başkaldırı) adlı kitapları yayınlandı. 1963 yılında yayınlanan Tevellodî Dîger (Bir Başka Doğuş) adını verdiği şiir kitabında farklı bir ruha sahip toplumsal ve eleştirel şiirlerine yer vermiştir. Burada anlattığı "aşk", cinsel ve bedensel bir temeli ve kaynağı olan "aşk"tan tamamen farklıdır. Mizah ve bir dereceye kadar da mistik yönü olan bu aşkta yaşam kanı akmaktadır. Doğayı betimleyen ve güzellikleri öven şiirleri de bizi yeni dünyalara götürmektedir. İmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd (Inanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına) adlı şiir kitabı ile bazı seçme şiirlerinden oluşan eserleri ölümünden sonra yayınlandı.

Elinizdeki kitapta, son iki eseri olan Tevellodî Dîger (Bir Başka Doğuş) ile İmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd (Inanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına) adlı eserlerinden seçmeler yapılmış ve şiirler Türkçeye çevrilirken özgünlüğünün bozulmamasına özen gösterilerek Farsça metinleri ile birlikte verilmiştir.

ISBN 978-605-86158-3-0